

Sygn. akt: I C 239/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alina Kowalewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Donata Romanowska

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2016 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Oddziału (...) w O.

przeciwko Gminie Miejskiej G.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej Gminy Miejskiej G. na rzecz powódki (...) Oddziału (...) w O. kwotę 40.069,90zł (czterdzieści tysięcy sześćdziesiąt dziewięć złotych 90/100) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 7.312,55zł od dnia 08.08.2014r. do dnia zapłaty
- od kwoty 9.725,24zł od dnia 12.07.2014r. do dnia zapłaty
- od kwoty 11.601,90zł od dnia 08.08.2014r. do dnia zapłaty
- od kwoty 6.818,85zł od dnia 15.09.2014r. do dnia zapłaty
- od kwoty 4.258,23zł od dnia 15.09.2014r. do dnia zapłaty
- od kwoty 353,13zł od dnia 06.10.2015r. do dnia zapłaty.

2. Oddała powództwo w pozostałym zakresie.

3. Zasądza od pozwanej Gminy Miejskiej G. na rzecz powódki (...) Oddziału (...) w O. kwotę 4.046,28zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

4. Nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Giżycku) od powódki (...) Oddziału (...) w O. kwotę 98,88zł z tytułu wydatków, od pozwanej Gminy Miejskiej G. kwotę 1.137,12zł z tytułu wydatków oraz 1.993,64zł z tytułu opłaty sądowej.

SSR Alina Kowalewska

Sygn. akt I C 239/16

UZASADNIENIE

Powódka (...) wniosła pozew o zasądzenie od pozwanej Gminy Miejskiej G. kwoty 43.338,13 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 7.931,61 zł od dnia 08.08.2014 r. do dnia zapłaty, od kwoty 9.862,70 zł od dnia 12.07.2014 r. do dnia zapłaty, od kwoty 11.451,58 zł od dnia 08.08.2014 r. do dnia zapłaty, od kwoty 7.749,31 zł od dnia 15.09.2014 r. do dnia zapłaty, od kwoty 5.989,80 zł od dnia 15.09.2014 r. do dnia zapłaty, od kwoty 353,13 zł od dnia 06.10.2015 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę, jaką poniosła powódka wskutek niewykonania przez pozwaną obowiązku zapewnienia lokali socjalnych. Nadto domagała się zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana Gmina Miejska G. uznała roszczenie co do zasady, jednak zakwestionowała co do wysokości. Pełnomocnik pozwanej wnosił o oddalenie powództwa w częściach obejmujących żądanie zapłaty odszkodowań za okresy poprzedzające uprawomocnienie się każdego z wyroków eksmisyjnych oraz doręczenia przez powódkę pozwanej każdego z wezwań do wskazania lokali socjalnych.

W odniesieniu do lokalu zajmowanego przez J. G. pozwana zakwestionowała roszczenie w zakresie kwoty 3.292,03 zł za okres poprzedzający 14 marca 2015 r. wskazując, iż J. G., wobec którego pozwana nie miała obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego, opuścił lokal w dniu 14 marca 2015 r. Do tego dnia powódka nie miałaby zatem możliwości swobodnego dysponowania lokalem bez względu na to, czy pozwana wskazałaby lokal socjalny.

Sąd ustalił, co następuje:

W dyspozycji powódki (...) pozostają następujące lokale:

- lokal mieszkalny położony w G. przy ulicy (...),
- lokal mieszkalny położony w G. przy ulicy (...),
- lokal mieszkalny położony w G. przy ulicy (...),
- lokal mieszkalny położony w G. na Osiedlu (...),
- lokal mieszkalny położony w G. przy ulicy (...),
- lokal mieszkalny położony w G. przy ulicy (...).

(okoliczności bezsporne)

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Giżycku w sprawie o sygn. akt I C 722/13 nakazał R. K., L. K., J. M. oraz P. K. (1) opróżnienie, opuszczenie i wydanie lokalu mieszkalnego stanowiącego własność (...) Oddziału (...) w O., położonego w G. przy ulicy (...). W punkcie II sentencji wyroku Sąd przyznał wymienionym prawo do otrzymania lokalu socjalnego oraz wstrzymał nakaz eksmisji do czasu złożenia przez Gminę Miejską G. ofert najmu lokalu socjalnego. Wyrok uprawomocnił się w dniu 08.04.2014 r.

W piśmie z dnia 04.03.2014 r. powódka wezwała pozwaną do wskazania lokalu socjalnego.

Z uwagi na nieuiszczanie opłat związanych z korzystaniem z przedmiotowego lokalu przez osoby go zajmujące, powódka uiszczała wszelkie opłaty w odniesieniu do tego lokalu w okresie od 08.04.2014 r. – 31.08.2015 r. Łącznie w tym okresie uiszczyła kwotę 5.783,73 zł. Koszty poniesione przez powódkę z tytułu administracji i funduszu remontowego wyniosły 1.528,82 zł.

W piśmie z dnia 21 lipca 2014 r. powódka bezskutecznie wezwała pozwaną do zapłaty ponoszonych kosztów w terminie 14 dni od daty otrzymania pisma.

(**dowód** : wyrok Sądu Rejonowego w Giżycku – k. 47-48, postanowienie – k. 49, opinia biegłego sądowego z zakresu rachunkowości W. L. – k. 593-606, opinia uzupełniająca – k. 640-643, pisma – k. 45-46, wezwania do zapłaty – k.

20, 51-52, 64-65, 74-75, noty księgowe – k. 21-22, 53-54, 66-67, 76-77, kartoteka konta – k. 23-37, 55-59, 68-70, 78-84, zawiadomienia z potwierdzeniem odbioru – k. 38-44, 60-63, 71-73, 85-91, informacja – k. 326)

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy w Giżycku w sprawie o sygn. akt I C 428/12 nakazał J. K. (1), K. K., J. K. (2), M. K. i P. K. (2) opróżnienie, opuszczenie i wydanie lokalu mieszkalnego stanowiącego własność (...) Oddziału (...) w O., położonego w G. przy ulicy (...). W punkcie II sentencji wyroku Sąd przyznał K. K., J. K. (2), M. K. i P. K. (2) prawo do otrzymania lokalu socjalnego oraz wstrzymał nakaz eksmisji do czasu złożenia przez Gminę Miejską G. ofert najmu lokalu socjalnego. Wyrok uprawomocnił się w dniu 24.01.2013 r.

W piśmie z dnia 23.04.2014 r. powódka wezwała pozwaną do wskazania lokalu socjalnego.

Z uwagi na nieuiszczanie opłat związanych z korzystaniem z przedmiotowego lokalu przez osoby go zajmujące, powódka uiszczała wszelkie opłaty w odniesieniu do tego lokalu w okresie od 01.05.2014 r. – 31.08.2015 r. Łącznie w tym okresie uiszczyła kwotę 8.215,87 zł. Koszty poniesione przez powódkę z tytułu administracji i funduszu remontowego wyniosły 1.509,37 zł.

W piśmie z dnia 27.06.2014 r. powódka bezskutecznie wezwała pozwaną do zapłaty ponoszonych kosztów w terminie 14 dni od daty otrzymania pisma.

(**dowód** : wyrok Sądu Rejonowego w Giżycku – k. 94, opinia biegłego sądowego z zakresu rachunkowości W. L. – k. 593-606, opinia uzupełniająca – k. 640-643, pisma – k. 92-93, wezwania do zapłaty – k. 95-96, 104-105, 113-114, 115-116, 131-132, noty obciążeniowe – k. 97-98, 106-107, 133-134, kartoteki konta – k. 99-100, 108-109, 117-123, 135-138, zawiadomienia wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 101-103, 110-112, 124-130, 139-145)

Wyrokiem z dnia 16 października 2013 r. Sąd Rejonowy w Giżycku w sprawie o sygn. akt I C 719/13 nakazał J. W., K. W. i B. W. opróżnienie, opuszczenie i wydanie lokalu mieszkalnego stanowiącego własność (...) Oddziału (...) w O., położonego w G. przy ulicy (...). W punkcie II sentencji wyroku Sąd przyznał wymienionym prawo do otrzymania lokalu socjalnego oraz wstrzymał nakaz eksmisji do czasu złożenia przez Gminę Miejską G. ofert najmu lokalu socjalnego. Wyrok uprawomocnił się w dniu 20.11.

2013 r.

W piśmie z dnia 23.10.2013 r. powódka wezwała pozwaną do wskazania lokalu socjalnego.

Z uwagi na nieuiszczanie opłat związanych z korzystaniem z przedmiotowego lokalu przez osoby go zajmujące, powódka uiszczała wszelkie opłaty w odniesieniu do tego lokalu w okresie od 20.11.2013 r. – 31.08.2015 r. Łącznie w tym okresie uiszczyła kwotę 9.632,52 zł. Koszty poniesione przez powódkę z tytułu administracji i funduszu remontowego wyniosły 1.969,38 zł.

W piśmie z dnia 21.07.2014 r. powódka bezskutecznie wezwała pozwaną do zapłaty ponoszonych kosztów w terminie 14 dni od daty otrzymania pisma.

(**dowód** : wyrok Sądu Rejonowego w Giżycku – k. 193-194, opinia biegłego sądowego z zakresu rachunkowości W. L. – k. 593-606, opinia uzupełniająca – k. 640-643, pisma – k. 192, 195, wezwania do zapłaty – k. 146-147, 182-183, 196-197, 214-216, noty obciążeniowe – k. 148-149, 184-185, 198-199, 217-218, kartoteka konta – k. 150-160, 168-172, 186-188, 200-206, zawiadomienie z potwierdzeniem odbioru – k. 161-167, 173-181, 189-191, 207-213)

Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w Giżycku w sprawie o sygn. akt I C 387/14 nakazał R. S., A. S. (1), A. S. (2) i N. S. opróżnienie, opuszczenie i wydanie lokalu mieszkalnego stanowiącego własność (...) Oddziału (...) w O., położonego w G. przy ulicy (...) XXX - lecia 4/74. W punkcie II sentencji wyroku Sąd przyznał wymienionym prawo do otrzymania lokalu socjalnego oraz wstrzymał nakaz eksmisji do czasu złożenia przez Gminę Miejską G. ofert najmu lokalu socjalnego. Wyrok uprawomocnił się w dniu 27.07.2014 r.

W piśmie z dnia 24.06.2014 r. powódka wezwała pozwaną do wskazania lokalu socjalnego.

Z uwagi na nieuiszczanie opłat związanych z korzystaniem z przedmiotowego lokalu przez osoby go zajmujące, powódka uiszczała wszelkie opłaty w odniesieniu do tego lokalu w okresie od 27.07.2014 r. – 31.08.2015 r. Łącznie w tym okresie uiszczyła kwotę 5.664,96 zł. Koszty poniesione przez powódkę z tytułu administracji i funduszu remontowego wyniosły 1.153,89 zł.

W piśmie z dnia 01.09.2014 r. powódka bezskutecznie wezwała pozwaną do zapłaty ponoszonych kosztów w terminie 14 dni od daty otrzymania pisma.

(**dowód** : wyrok Sądu Rejonowego w Giżycku – k. 240, opinia biegłego sądowego z zakresu rachunkowości W. L. – k. 593-606, opinia uzupełniająca – k. 640-643, wezwania do zapłaty – k. 219-220,241-242,250-251, noty obciążeniowe – k. 221-222,243-244,252-253, kartoteka konta – k. 223-230,245-246,254-258 zawiadomienia z potwierdzeniami odbioru – k. 231-237,247-249,259-265, pisma – k. 238,239)

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w Giżycku w sprawie o sygn. akt I C 389/14 nakazał J. G., A. G., B. G. oraz D. G. opróżnienie, opuszczenie i wydanie lokalu mieszkalnego stanowiącego własność (...) Oddziału (...) w O., położonego w G. przy ulicy (...). W punkcie II sentencji wyroku Sąd przyznał A. G., B. G. oraz D. G. prawo do otrzymania lokalu socjalnego oraz wstrzymał nakaz eksmisji do czasu złożenia przez Gminę Miejską G. ofert najmu lokalu socjalnego. Wyrok uprawomocnił się w dniu 22.10.2014 r.

Powódka wezwała pozwaną do wskazania lokalu socjalnego w piśmie z dnia 07.09.2014 r.

J. G., któremu nie zostało przyznane prawo do otrzymania lokalu socjalnego, był zameldowany w przedmiotowym lokalu do dnia 13 marca 2015 r.

Z uwagi na nieuiszczanie opłat związanych z korzystaniem z przedmiotowego lokalu przez osoby go zajmujące, powódka uiszczała wszelkie opłaty w odniesieniu do tego lokalu w okresie od 22.10.2014 r. – 31.08.2015 r. Łącznie w tym okresie uiszczyła kwotę 3.561,41 zł. Koszty poniesione przez powódkę z tytułu administracji i funduszu remontowego wyniosły 696,82 zł.

W piśmie z dnia 01.09.2014 r. powódka bezskutecznie wezwała pozwaną do zapłaty ponoszonych kosztów w terminie 14 dni od daty otrzymania pisma.

(**dowód** : wyrok Sądu Rejonowego w Giżycku – k. 300, opinia biegłego sądowego z zakresu rachunkowości W. L. – k. 593-606, opinia uzupełniająca – k. 640-643, wezwania do zapłaty – k. 261-262,275-276,291-292, noty obciążeniowe – k.263-264,277-278,293-294, kartoteka konta – k. 265-267,279-283,295 zawiadomienia z potwierdzeniem odbioru – k. 268-274,284-290,296-297, pisma – k. 298-299, uchwała – k. 324, wezwanie do zapłaty – k. 563-566)

Wyrokiem z dnia 1 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy w Giżycku w sprawie o sygn. akt I C 381/15 nakazał R. P. oraz D. P. opróżnienie, opuszczenie i wydanie lokalu mieszkalnego stanowiącego własność (...) Oddziału (...) w O., położonego w G. przy ulicy (...). W punkcie II sentencji wyroku Sąd przyznał wymienionym prawo do otrzymania lokalu socjalnego oraz wstrzymał nakaz eksmisji do czasu złożenia przez Gminę Miejską G. ofert najmu lokalu socjalnego. Wyrok uprawomocnił się w dniu 01.08.2015 r.

W piśmie z dnia 31 lipca 2015 r. powódka wezwała pozwaną do wskazania lokalu socjalnego.

Z uwagi na nieuiszczanie opłat związanych z korzystaniem z przedmiotowego lokalu przez osoby go zajmujące, powódka uiszczała wszelkie opłaty w odniesieniu do tego lokalu w okresie od 01.08.2015 r. – 31.08.2015 r. Łącznie w tym okresie uiszczyła kwotę 282,37 zł. Koszty poniesione przez powódkę z tytułu administracji i funduszu remontowego wyniosły 70,76 zł.

W piśmie z dnia 15.09.2015 r. powódka bezskutecznie wezwała pozwaną do zapłaty ponoszonych kosztów w terminie 14 dni od daty otrzymania pisma.

(**dowód** : wyrok Sądu Rejonowego w Giżycku – k. 312, opinia biegłego sądowego z zakresu rachunkowości W. L. – k. 593-606, opinia uzupełniająca – k. 640-643, wezwania do zapłaty – k. 302-303, 578, nota obciążeniowa – k. 304-305, kartoteka konta – k.306-307, zawiadomienie z potwierdzeniem odbioru – k. 308-309, pisma – k. 310-311, informacja – k. 329)

Opłaty za lokale mieszkalne ustalane były przez powódkę stosownie do treści art. 36 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2015 r., poz. 746) oraz rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 19 listopada 2010 r. w sprawie opłat za używanie lokali mieszkalnych będących w dyspozycji (...) (Dz. U. z 2010 r. Nr 233, poz. 1531).

(**dowód** : dokumentacja księgowo-rachunkowa – k. 313-529)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, których prawdziwość i wiarygodność nie była kwestionowana przez stronę przeciwną oraz dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości również ostatecznie niekwestionowanej przez strony postępowania.

Roszczenie zgłoszone przez powódkę znajduje oparcie w przepisach ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2015 r., poz. 746). Na podstawie bowiem art. 29b ust. 4 wskazanej ustawy jeżeli gmina nie wykonała wyroku sądowego w zakresie dostarczenia lokalu socjalnego osobie uprawnionej, Agencji przysługuje roszczenie o odszkodowanie od gminy na podstawie art. 417 k.c. Według zaś art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Dla przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej władz publicznych, obok zdarzenia sprawczego, konieczne jest ustalenie pozostałych przesłanek odpowiedzialności deliktowej, a więc szkody i związku przyczynowego. Odpowiedzialność ta została oparta na zasadzie ryzyka i ma charakter obiektywny. Wystarczające do jej zaistnienia jest wykazanie bezprawności działania lub zaniechania podmiotu sprawującego władzę, bez konieczności ustalania jej przyczyn oraz winy sprawcy.

Odnosząc się do realiów niniejszej sprawy należy wskazać, iż działanie sprawcze gminy polega na zaniechaniu wypełnienia ciążącego na niej ustawowego obowiązku dostarczenia lokali socjalnych osobom do tego uprawnionym z mocy wyroków sądowych. Obowiązek ten wynika wprost z przepisu art. 14 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 1610), stanowiącego iż obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu. Sam już natomiast fakt niedostarczenia przez pozwaną lokali socjalnych pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze stratą powódki spowodowaną nieuiszczeniem przez byłych lokatorów opłat za używanie zajmowanych lokali. Gdyby bowiem pozwana wypełniła swój ustawowy obowiązek niezwłocznie po uprawomocnieniu się wyroków, wówczas strata spowodowana niemożnością swobodnego dysponowania przedmiotowymi lokalami i nieuiszczenia przez byłych lokatorów opłat eksploatacyjnych w ogóle by nie powstała (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2004 r., V CK 253/03, nr Legalis 66079, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2010 r., II CSK 323/09, nr Legalis 336542).

Naprawieniu podlega natomiast szkoda, jaką poniósł właściciel opróżnianego lokalu, muszący znosić fakt dalszego zajmowania jego lokalu przez osoby eksmitowane, pozostając, do chwili dostarczenia osobom eksmitowanym lokalu socjalnego, pozbawionym uprawnienia do dysponowania przedmiotem swojej własności i korzystania z niego. Zgodnie z treścią art. 361 § 2 k.c. odszkodowanie obejmuje szkodę w pełnej wysokości, zarówno poniesione przez właściciela lokalu straty, jak i utracone zyski. W zależności od okoliczności danego przypadku poszkodowany może podnosić, że

niedostarczenie lokalu socjalnego wbrew orzeczeniu sądu, spowodowało w jego majątku starty lub brak możliwości uzyskania określonych korzyści.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawał fakt niezapewnienia przez pozwaną lokali socjalnych osobom uprawnionym do tego na mocy wyroków eksmisyjnych, co stanowiło niezgodne z prawem zaniechanie pozwanej. Jednocześnie bezspornym pozostawało, iż byli lokatorzy w okresie od uprawomocnienia się wyroków eksmisyjnych do dnia 31.08.2015 r. zajmowali lokale i nie uiszczali na rzecz powódki żadnych należności z tego tytułu. Sąd uznał zatem roszczenie powódki za usprawiedliwione co do zasady, przy czym badaniu podlegała wysokość poniesionej przez powódkę szkody. W niniejszym postępowaniu powódka domagała się naprawienia szkody stanowiącej równowartość opłat za używanie lokali mieszkalnych, jakie powinny regulować osoby uprawnione do otrzymania lokali socjalnych. Jej wysokość powódka wykazała za pomocą przedłożonej w sprawie dokumentacji księgowo-rachunkowej. Zgodnie z jej twierdzeniami opłaty obciążające osoby zajmujące lokale zostały naliczone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa - art. 36 ust. 1 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz rozporządzeniem Ministra Obrony Narodowej z dnia 19 listopada 2010 r. w sprawie opłat za używanie lokali mieszkalnych będących w dyspozycji (...). Powódka przedłożyła uchwały Wspólnot Mieszkaniowych w sprawie zatwierdzenia zaliczek na pokrycie kosztów utrzymania części wspólnych nieruchomości oraz zatwierdzenia stawek opłat komunalnych, zawiadomienia o wysokości opłat oraz noty obciążeniowe. Prawidłowość naliczenia opłat oraz poniesionych przez powódkę kosztów nie była przez pozwaną kwestionowana.

Sporny pomiędzy stronami pozostawał jednak okres, za jaki powódka może żądać zwrotu poniesionych kosztów. W tym kontekście należy ponownie podkreślić, iż obowiązek gminy w zakresie dostarczenia lokalu socjalnego ma charakter publicznoprawny, gdyż należy do zadań samorządu terytorialnego. Prawomocny wyrok eksmisyjny konkretyzuje jedynie ten obowiązek w odniesieniu do osoby oznaczonej w orzeczeniu. Obowiązek w stosunku do konkretnej osoby powstaje w momencie uprawomocnienia się wyroku orzekającego eksmisyję i nie jest uzależniony od wezwania do jego wykonania stosownie do treści art. 455 k.c. Dostarczenie lokalu socjalnego nie jest bowiem spełnieniem świadczenia w rozumieniu tego przepisu (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2015 r., V CA 2/15, numer Legalis 1285395). Nadto należy wskazać, iż w toku postępowania w przedmiocie eksmisyji pozwana została o nich zawiadomiona. Uznać zatem należy, iż w każdej z tych spraw miała możliwość podjęcia wymaganych czynności już z chwilą uprawomocnienia się wyroku.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż od dnia uprawomocnienia się wyroku eksmisyjnego w każdej ze spraw pozwana dopuściła się bezprawnego zaniechania polegającego na niedostarczeniu lokalu socjalnego osobom do tego uprawnionym. Należy jednak wskazać, iż żądanie pozwu w zakresie lokalu położonego w G. przy ulicy (...) obejmowało okres od dnia 01.05.2014 r., podczas gdy uprawomocnienie się wyroku nastąpiło wcześniej – tj. w dniu 24.01.2013 r. Ustalając zatem wysokość należnego odszkodowania Sąd był związany żądaniem pozwu.

Na okoliczność wysokości poniesionych przez powódkę kosztów w okresie od uprawomocnienia się każdego z wyroków do dnia 31.08.2015 r., a w przypadku lokalu położonego w G. przy ulicy (...) od dnia 01.05.2014 r. do dnia 31.08.2015 r., Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu finansów i rachunkowości (...). Biegły w sporządzonej opinii na podstawie dokumentów księgowych zgromadzonych w toku postępowania ustalił wysokość kosztów poniesionych przez Agencję na rzecz Wspólnot Mieszkaniowych oraz kosztów Agencji w zakresie administracji i funduszu remontowego stosownie do przepisów cytowanej ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i wydanego na jej podstawie rozporządzenia. Strony ostatecznie nie kwestionowały przedmiotowej opinii, ani nie wnosiły o powołanie innego biegłego w tym zakresie. Mając na uwadze, iż biegły oparł się na całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i regulacjach prawnych w zakresie odszkodowania należnego Agencji w przypadku niedostarczenia lokalu socjalnego oraz wyczerpująco uzasadnił ustalone kwoty, Sąd przyjął przedmiotową opinię za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Jednocześnie nie mogło podlegać uwzględnieniu twierdzenie pełnomocnika strony pozwanej, iż w stosunku do lokalu zajmowanego przez J. G., A. G., B. G. oraz D. G. szkoda nie powstała przed dniem 13.03.2015 r. w uwagi na fakt, iż do tego dnia lokal zajmował J. G., który nie miał przyznanego prawa do lokalu socjalnego. Szkoda, do której naprawienia

zobowiązana jest pozwana spowodowana została niewskazaniem lokalu socjalnego oraz nieopłacaniu przez byłych lokatorów kosztów wynikających z zajmowania lokalu. Powyższe przesłanki zostały w odniesieniu do przedmiotowego lokalu spełnione, bowiem przez cały okres, za który powódka żąda odszkodowania osoby uprawnione do lokalu socjalnego zajmowały sporny lokal i nie ponosiły z tego tytułu żadnych opłat. Bez względu na odpowiedzialność pozwanej pozostaje zatem okoliczność, czy J. G. zajmował również ten lokal, czy też nie.

W oparciu o sporządzoną w sprawie opinię biegłego, zgromadzoną dokumentację rachunkowo – finansową, na podstawie przywołanych przepisów ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz przepisu art. 417 k.c. Sąd zasądził od pozwanej Gminy Miejskiej G. na rzecz powódki (...) Oddziału (...) w O. kwotę 40.069,90 zł tytułem odszkodowania za szkodę spowodowaną niedostarczeniem przez pozwaną lokali socjalnych osobom uprawnionym na mocy wyroków eksmisyjnych.

Powództwo podlegało natomiast oddaleniu w zakresie kwot dochodzonych przez powódkę za okresy przed uprawomocnieniem się wyroków orzekających eksmisję, bowiem obowiązek dostarczenia lokali socjalnych zaktualizował się dopiero w momencie uprawomocnienia się wyroków eksmisyjnych i dopiero od tego dnia pozwana dopuściła się bezprawnego zaniechania wykonania ciążącego na niej obowiązku.

Z uwagi na zasadność powództwa Sąd zgodnie z żądaniem pozwu orzekł o odsetkach ustawowych od zasądzonej kwoty na podstawie art. 481 k.c., tj. dnia następnego po upływie terminów płatności wynikających z przedłożonych przez powódkę wezwań do zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. rozdzielając je pomiędzy stronami. Powódka wygrała sprawę w 92 %. Należy jej zatem w tym stosunku zwrot kosztów procesu od pozwanej. Obie strony poniosły w sprawie koszty zastępstwa procesowego w kwotach po 4.800 zł i opłat skarbowych od pełnomocnictw w kwotach po 17 zł. Należało zatem zasądzić od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.046,28 zł (4.817 zł x 92% - 4.817 x 8%).

W takim samym stosunku należało na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. pobrać od stron na rzecz Skarbu Państwa nieuiszczone koszty wynagrodzenia biegłego.